

פליסיטי הקפדנית וגריזלדה הרשלנית

דרק קאילטי

רחוק מכאן, על פסגות של שני תלים חיו שתי מכשפות זקנות. הטירה של גריזלדה נראתה כמו חורבה. היא הייתה שחורה בחוץ, חלונותיה היו שבורים ובפנים הייתה מאובקת, מלוכלכת ומסריחה. בארונות עמדו שלדים ובפינות חדרים התפשטו קורי עכביש. אבל לגריזלדה לא היה איכפת. למעשה היא העדיפה שכך יהיה. גם החתול השחור שלה, בסיל, העדיף זאת.

טירה של פליסיטי הייתה כמו ארמון. היא הייתה לבנה בחוץ וחלונותיה מזכוכית צבעונית. בפנים היא הייתה נקייה וריח ורדים התפשט בכל חדריה. פליסיטי עבדה קשה, אך לא היה לה איכפת. היא העדיפה לעבוד קשה ולנקות. לא היה לה חתול כי חתולים היו זקוקים למגשי פסולת ופסולת זה שם נרדף לאשפה. ולכן פליסיטי ויתרה על חתול.

למרות שגריזלדה ופליסיטי גרו בשכנות, הן לא דיברו לאחרונה זו עם זו. הן רבו לפני כשנה, כאשר פליסיטי האשימה את גריזלדה כי גנבה לה את אחד מספרי כישופים שכתבה. "למה שאגנוב לך ספר כישופים ישן שלך? הן כנראה ממילא לא פועלים" אמרה גריזלדה בכעס.

"איך תעזי! הספרים שלי הם רבי מכר הטובים ביותר בממלכה כולה" השיבה פליסיטי.

"זה לא אומר שהכישופים פועלים."

הן התווכחו כך זמן מה ובסוף פליסיטי כועסת חזרה לביתה על מקל המטאטא שלה. ומאז הן לא דיברו. אך כל זה עמד להשתנות. וזאת בגלל תאונה איומה, איומה ממש.

פליסיטי כתבה ספרי כישופים, ולמרות כל מה שחשבה גריזלדה אלה היו ספרי הכישופים טובים מאוד. היא בילתה שעות מעל הקדירה שלה כדי לבדוק שהכישופים פועלים כראוי. ויום אחד הייתה עסוקה מאוד בניקיון ושכחה להשגיח על הקדירה הרותחת. פתאום נשמע רעש גדול ועשן מילא את המטבח.

"אבוי, שדים ורוחות" היא קראה "איזו שטות עשיתי."

היא מיהרה למטבח ואחר כך שוב החוצה וקראה "בוער! בוער!"

"איזה יצור כפוי טובה" חשבה גריזלדה "היא חושבת את עצמה למישהו יותר טוב. רק מרימה את האף."

אבל יום אחד פליסיטי ירדה למטה. היא השתעממה ושאלה את גריזלדה האם מותר לה להכין כמה כישופים בקדרה שלה. "בקשה" הסכימה גריזלדה. פליסיטי ניגשה לערבוב כישופים והשבעות בקדירה. גריזלדה הביטה עליה בפיקפוק.

"את יודעת שאין שום דבר מיוחד בכשפים, השבעות ושיקויים שבספרים שלך" מלמלה.

פליסיטי החמיצה את פניה "כך את חושבת? ובכן, אם את חושבת כך, תנסי."

"מה?" הופתעה גריזלדה.

"נראה מה את מסוגלת לעשות" אמרה פליסיטי והגישה לה את מקל הערבוב.

"טוב" אמרה גריזלדה. היא הכניסה למים עכורים שבקדרה חתיכות צפרדעים, כנפי עטלפים וכמה תולעי גשם וערבבה אותם. פליסיטי הסתכלה עליה.

תכולת הקדירה הפכה למשהו ירוק מטונף. גריזלדה מלמלה כמה מילות קסם. הקדרה התחילה לבעבע ולרתוח.

ואז בום!.. גוש של טינופת פרץ מהקדרה ישר על ראשה של גריזלדה.

פליסיטי פרצה בצחוק. גריזלדה נעלמה דום ונראתה כועסת מאוד.

בדיוק אז גריזלדה עפה על המטאטא שלה בדרך למרכול, ולמזלה ראתה את העשן. היא מיד עפה לתוך החלון והצילה את פליסיטי. הן הספיקו להימלט בזמן עוד לפני שהאש אחזה בכל הטירה. "וי! הבית הנקי שלי!" בכתה פליסיטי "לאן אלך עכשיו? מה אעשה?"

"אל תדאגי יקירתי" אמרה גריזלדה "בואי אלי ותישארי אצלי בינתיים."

"להישאר בזה..?" פליסיטי כמעת וענתה בגסות, אבל השתתקה בזמן. זה היה דווקא נחמד מצד גריזלדה,

ולה עצמה לא היה לאן ללכת.

וכך עברה פליסיטי לטירה של גריזלדה. אך הדברים לא התנהלו בשלום. פליסיטי שנאה את טירת גריזלדה. היא הייתה הכל שהיא תעבה. מלוכלכת, מאובקת ומסריחה. היא גם שנאה את בסיל החתול.

היא קנתה לה מיד מיטה חדשה וניקתה את חדר השינה שפנתה לה גריזלדה. ואז סגרה את עצמה בחדר במשך כל היום. היא יצאה רק לעתים רחוקות, ולא באה אפילו לצפות בטלוויזיה או לאכול.

והיא התחילה לנקות. וניקתה. וניקתה. מראש הטירה ועד המרתף. אם קצת כישופים ועם הרבה, הרבה עבודה. היא עבדה מהבוקר ועד הערב עד שהטירה השתנתה לגמרי. אך כשגריזלדה הגיעה בערב הביתה היא התחילה לזעוק. "לכל השדים והרוחות! מה עשית לי?" פליסיטי נבוכה "חשבתי שזה ימצא חן בעיניך". "ימצא חן?" זעמה גריזלדה "זה נראה כמו.. כמו.. כמו הטירה שלך. אני שונאת זאת."

החומר המטונף התחיל לנטוף מפניה. ואז היא התחילה לצחוק. "אילו רק ראית את הפנים שלך" צחקה פליסיטי. "פנים שלי?" קראה גריזלדה בצחוק "ומה על שלך?" והיא זרקה גוש בוץ ירוק עליה. "פגיעה ישרה" קראה גריזלדה כשהגוש פוגע ישר בפני פליסיטי. "אם מלחמה אז מלחמה" הכריזה פליסיטי כשהיא מגלגלת את שרווליה ולוקחת גוש טינופת מהקדרה. גריזלדה ופליסיטי המשיכו במאבק עם הבוץ הירוק עד שבסוף שתיהן התגלגלו על הרצפה תוך צחוק אדיר. ומאז הן התחילו להתנהג זו לזו הרבה יותר יפה. פליסיטי הפסיקה להיסגר בחדרה ובילתה יותר זמן בעזרה לגריזלדה. היא גם באה לצפות בטלוויזיה ולהכין ארוחות. היא אפילו לימדה את גריזלדה והדריכה אותה בהשבעות וכישופים. יום אחד גריזלדה החליטה ללכת העירה. היא עמדה למסור את טופס השתתפותה וצילומים לתחרות של "הטירה המטונפת ביותר של השנה." היא לא סיפרה זאת לפליסיטי כי ידעה שהדבר לא ימצא חן בעיני חברתה. "נתראה הערב" קראה גריזלדה כשעפה על המטאטא שלה. אחרי שגריזלדה עזבה, לפליסיטי בא רעיון. הנה הזדמנות. כל הזמן חשבה פליסיטי איך יכולה לגמול לגריזלדה על קבלת הפנים ועל זה שהסכימה לארח אותה. "איך זה שלא איכפת לה לחיות בכל הלכלוך והאבק הזה?" חשבה פליסיטי "אני בטוחה שהיא תשמח אם תראה את טירתה נקייה."

השופטים הביטו בהשתוממות. "עבדת קצת עליה? נכון?" אמר אחד.

"אני רואה" אמר השני.

גריזלדה החזירה את הפרס וסיפרה את המעשה בדליקה ובניקיון שעשתה פליסיטי. השופטים הקשיבו ואז אחד מהם הוציא שתי מדליות. "אני חושב שלשתיהן מגיע פרס כלשהו.

כי הייתן ישרות, וגם כדי לעודד אתכן. גריזלדה חייכה "תודה לכם."

אחרי שהשופטים עזבו גריזלדה שמה את אחת המדליות על האח השרוף ונהנתה מהמראה. היה יפה לקבל בכל זאת פרס כלשהו. אבל לא היה נעים שאין למי להראות אותו. היא עמדה כך עד שהירח עלה מעל לתל. היא ראתה את האורות בחלונות של הטירה שלה.

"אני מתגעגעת לפליסיטי" היא חשבה, כשנזכרה במלחמת הבוץ הירוק "אולי אלך למסור לה את המדליה שלה." אך פתאום שמעה קול בפרוזדור "הי!" גריזלדה רצה לשם "פליסיטי!" אמרה בהפתעה. "חשבתי שאולי תרצי לבוא לכוס תה" אמרה פליסיטי. "נהדר" ענתה גריזלדה "בדיוק רציתי ללכת אליך." פליסיטי הביטה על המדליה "מה זה?" שאלה. "אספר לך על כוס תה" אמרה גריזלדה. פליסיטי הכינה תה טעים וגריזלדה סיפרה לה על התחרות. "אני מצטערת שאנו רבות לעתים קרובות" אמרה גריזלדה "במיוחד שאנו יכולות להיות ידידות טובות."

פליסיטי ברחה בבהלה.

גריזלדה רתחה ימים אחדים. היא ניסתה ללכלך את הכל, אבל הטירה עדיין נראתה נקיה ומסודרת. היא זעמה, במיוחד אחרי שפליסיטי לא נשארה בחדרה אלא התעופפה סביב הטירה, כאילו הייתה זו הטירה שלה. "תתרגלי" אמרה כל הזמן. אך גריזלדה לא יכלה לסבול יותר. היא ארזה את חפציה ועפה לשארית טירתה של פליסיטי, שעדיין העלתה עשן. לפחות שם פליסיטי לא תטריד אותה. ושם היא נשארה.

עד שיום אחד דפקו בדלת (או נכון יותר על הקרש החרוך ששימש לדלת). עמדו שם שני אנשים בבגדים שחורים מוזרים. "איך אוכל לעזור לכם?" שאלה גריזלדה. "את גריזלדה גרואבוקט?" "אכן, אני זו."

"נהדר. אנחנו שופטים של תחרות הטירה המוזנחת והמלוכלכת ביותר של השנה."

גריזלדה קפאה מבהלה "אתם השופטים?" "כן, ובאנו לבשר לך כי זכית בפרס השלישי של התחרות" אמר השופט, ומסר לה את הפרס. "ברכות!" אמר השופט השני "זה כאן באמת מקום מוזנח ביותר. הוא נראה אפילו גרוע יותר מהצילום ששלחת." "אא.. תודה, אבל למען האמת זו לא הטירה שלי" התוודעתה גריזלדה. "לא?" "לא. שלי היא שם, על התל השני."

פליסיטי נדה בראשה "את יודעת, חשבתי על זה כבר הרבה
זמן" אמרה "ונראה לי שמצאתי פתרון."
"באמת?"

"לגמרי פשוט. נבנה מחדש את הטירה, חצי מזוהם וחצי נקי
וללא רבב. אז כל אחת מאתנו תוכל לחיות בחלק שלה, אבל
נהיה תמיד בחברת זו עם זו."
"מצוין" מחאה כף גריזלדה.
ותאמינו או לא..
זה הצליח.